

פרולוג

אנשיל יוצא מהשטיבל לרחוב. ואפילו שערב, עדיין חם, והאוויר דחוס. כמעט כמו האוויר שבריאות שלו. הוא לא מוותר על תפילות במניין, בשום אופן. לא חושב שמוותר לו לוותר. אבל בכל פעם שהוא מוצא את עצמו בין אנשים, חברים שלו, כאלה שהוא העביר איתם ימים ולילות, בשיבה, בכולל, במלחמות הקודש שלהם, קשה לו כל כך. קורע.

וכולם שם, בדיוק כמו שהיו תמיד. והוא כבר לא, כל כך לא.

”אנשיל, אולי תבוא?” חבר מניח לו יד על הגב.

אבל אנשיל רק מחייך אליו חצי חיוך, זוכה לעוד חצי חיוך מרחם בתמורה.

הרחובות עמוסים, רגע לפני בין הזמנים,

אבל עמוק בתוך בין המיצרים.

ואיזה מצר שיש לו, ריבונו של עולם. מצר שהוא לא היה מעלה על דעתו שקיים, שבכלל יכול להיות. ואולי זה בכלל חורבן הבית בעצמו.

הוא מתחיל ללכת ברחוב, סתם ללכת. אין לו לאן ללכת ומה לעשות בכל מקרה.

הוא חושב אולי ללכת לכותל, להתפלל על עצמו קצת. אבל תהילים הוא לא מצליח להגיד בכלל, לא ברור למה, והוא כבר לא מנסה להבין.

הוא לא יודע אם הוא התייאש, או רק ויתר. או שהוא פשוט השלים עם העובדה שהוא לא מבין כלום ולא יוכל להבין וזהו.

הוא נזכר בימים אחרים, מוארים, שמחים. מלאים בחיים. ימים שהתחילו מוקדם בבוקר, ונגמרו מאוחר מאוחר בלילה, וכמה שהוא הספיק בכל יום כזה. הוא קם בכל בוקר מלא במרץ ובשמחה, והיה מלא כוחות וחיות כל היום. וכמה טוב היה הכל.

ועכשיו? ימים ריקים ושקטים. מלאים בכלום.

ומה הטעם בכל זה? מה הטעם בימים ארוכים ושוממים כאלה?

הוא יורד מרחוב נחמיה לכיוון בר אילן, שומע מרחוק את פטישי האוויר הולמים, את צפירות הנהגים, את צפצופי המשאיות שנוסעות לאחור, ואת המחאות על קדושת ירושלים. מלחמת קודש.

עולם ומלואו הוא היה נותן בשביל לשבת שם עכשיו ולצעוק יחד איתם ש'ירושלים אינה הפקר', ולשמור כמו חומה בצורה על השכונה שלהם. הוא היה יושב שם עכשיו במרכז הכביש כמו תמיד, עד שיקחו אותו משם בכוח.

אבל הספיקה לו פעם אחת של כוח לחיים שלמים.

אז הוא רק עולה במדרגות של בוש בייגלס, עומד על המרפסת ומסתכל מלמעלה על הכל. הנה, מוט'ל כהנא ושרגי בלוי נכנסים שם לתוך החפירה. ושני עובדים באפודים צהובים מנסים להוציא אותם. שינסו. חיוך קטן עולה לאנשיל על הפנים. בשביל להרים את שרגי צריך טרקטור. ולא נראה לו שהם ישתמשו בשביל זה בטרקטור שעומד שם נואש ולא יכול להתקדם.

וכל הכבוד להם.

הוא עומד שם עוד כמה דקות, עד שהוא רואה שוטר מגיע, ומנסה לגרור אותם משם בכוח.

האגרופים שלו נקפצים בכעס, ובעוד רגע הוא ילך לשם ויראה לו מה זה.

אבל שרגי משתחרר, מתנער והולך משם.

וגם אנשיל הולך משם. לא רוצה לראות יותר.

הוא יורד במדרגות ומתחיל לעלות ברחוב צפניה לכיוון הבית.
הוא מרים לרגע את הראש, ורואה אור בחלון. אור בחלון הבית שלו ושל הינדי.
ואולי היא שם? הלב שלו מנתר.
הוא חוזר חזרה לבוש בייגלס, קונה אייס קפה, ומתקדם, כמעט בריצה. הוא
עולה את המדרגות עד לקומה הרביעית, והדלת פתוחה, והבית מואר.
הוא מציץ פנימה. יש שם ריח אחר, מוזר.
ומפה אחרת על השולחן.
"הינדי?" הוא שואל בשקט, מהסס.
אבל אישה אחרת מגיעה לכיוון הדלת.
והיא לא הינדי. "אתה צריך משהו?"
הוא לא עונה. לא יכול לענות. לא יודע מה הוא אמור לעשות עכשיו,
ואיפה הינדי?
ומה קורה כאן, ריבונו של עולם?